

Vypraveno

dne 6. 10. 2016

PRÍLOHA
Dodatečně anonymizováno
V souladu s GDPR
Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 12. 10. 2016
podpis: [podpis]

2

V Praze 5. 10. 2016
Č. j.: MV-90405-6/VS-2016

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.
prac. č.: 1088r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [...], (dále též „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 17. 5. 2016, č. j.: VS-6258/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), do které byl se souhlasem matky zahrnut nezletilý syn [...], (dále též „nezletilý žadatel“) oba státní občané Vietnamské socialistické republiky, trvale bytemi [...]
a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 12 žadatel podal dne 4. 6. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky a Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 16. 6. 2014. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt s platností od 21. 2. 2005, předtím pobýval na území České republiky na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu od 16. 12. 1992 do 26. 9. 2000, dlouhodobého víza nad 90 dnů od 27. 9. 2000 do 25. 9. 2004 a dlouhodobého pobytu od 26. 9. 2004 do 20. 2. 2005. Nezletilý žadatel má povolen trvalý pobyt na území České republiky od svého narození, tedy od 9. 2. 2008, a to za účelem sloučení rodiny. Žadatel je rozvedený, má v péči dva syny, oba jsou státními občany Vietnamské socialistické republiky, stejně jako matka nezletilého žadatele.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 12. 6. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaných o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 4. 6. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení

až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovené lhůtě však Ministerstvo vnitra neobdrželo veškeré požadované listinné podklady. Z tohoto důvodu bylo předmětné řízení opětovně přerušeno usnesením Ministerstva vnitra ze dne 16. 11. 2015 na dobu 90 dnů od doručení tohoto usnesení a současně byl žadatel vyzván k doložení dokladů nezbytných ke zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Vyžádané listinné podklady obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 21. 2. 2005, a nezletilý žadatel ode dne 9. 2. 2008, tedy více než 5 let, splňují oba žadatelé podmínku podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky skutečně zdržoval alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby trvalého pobytu. Ze spisového materiálu vyplývá, že nezletilý žadatel tuto podmínku nespĺňuje, neboť se zdržoval s matkou též mimo území České republiky a ke dni podání žádosti se v České republice skutečně zdržoval pouze po dobu jednoho roku a čtyř měsíců místo požadované doby alespoň dvou let a šest měsíců.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 3. 5. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech. Nezletilý žadatel jako osoba mladší 15 let splnění uvedené podmínky neprokazuje.

Podmínku dle § 14 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky však žadatel nespĺnil, neboť neprokázal znalost českého jazyka zkouškou vykonanou podle vyhlášky č. 433/2013 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka a reálií pro účely udělování státního občanství České republiky, (dále jen „vyhláška č. 433/2013 Sb.“). Žadatel doložil toliko Osvědčení o základní znalosti jazyka českého vydané Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky hlavního města Prahy, přičemž ve smyslu § 13 vyhlášky č. 433/2013 Sb. nelze složenou jazykovou zkoušku považovat za rovnocennou s jazykovou zkouškou vykonanou podle citované vyhlášky. Tuto podmínku nemusí nezletilý žadatel splňovat, protože je ke dni podání žádosti mladší 15 let.

Doložením osvědčení vydaného dne 28. 4. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-spoločenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 14

odst. 5 zákona o státním občanství České republiky. Nezletilý žadatel z důvodu věku splnění uvedené podmínky neprokazuje.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že oba žadatelé splňují též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušili závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které jsou přihlášení k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Nezletilý žadatel s ohledem na svůj věk splnění této podmínky neprokazuje.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky oba žadatelé též splňují, když prokázali, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovali systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Se zřetelem k tomu, že jde o společnou žádost otce a jeho nezletilého syna, přičemž žadateli nelze české státní občanství udělit, nelze s ohledem na zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí udělit české státní občanství ani nezletilému žadateli, který je s ohledem na svůj věk na svém otci plně závislý.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, které žadatel osobně převzal dne 21. 5. 2016, podal žadatel dne 30. 5. 2016 včasný rozklad.

V rozkladu žadatel ve spojitosti s nesplněním podmínky prokázání znalosti českého jazyka dle § 14 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky namítá, že nevěděl, že jím doložená jazyková zkouška nevyhovuje. K tomu uvádí, že je přihlášen na zkoušku z českého jazyka na Univerzitě Karlově, kterou měl absolvovat v termínu 17. 6. 2016. Příslušnou „Přihlášku na Zkoušku z jazyka a reálií pro účely udělování státního občanství ČR“ žadatel připojil v příloze k rozkladu.

Pokud jde o zjištění bezpečnostních služeb, dle něhož žadatel ohrožuje bezpečnost státu, žadatel namítá, že si není vědom žádného svého přestupku nebo činu, který by se dal takto nazvat. Žádá proto o přezkoumání a vysvětlení, proč je

takto označován. Domnívá se, že mohlo dojít k nějakému nedorozumění v souvislosti s jeho překladatelskou činností pro Policii České republiky, kdy jako překladatel jezdil do věznic k výslechům.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla předně skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, kdy v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení českého státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství České republiky. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli.

K námitce žadatele, kdy ve spojitosti s negativními stanovisky bezpečnostních služeb k jeho osobě žádá o vysvětlení, je nutno uvést, že žadatele nelze seznámit se

stanovisky obsahujícími utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky), neboť by to znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů. Na nemožnost seznámit se se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích

ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí si nicméně ministr vnitra vyžádal aktualizované podklady od příslušné bezpečnostní služby, aby tak mohl posoudit, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Na základě takto získaných

aktualizovaných podkladů dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ze strany žadatele již není dáno. Není zde tedy nadále překážka v udělení státního občanství České republiky žadateli ve smyslu § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Za tohoto stavu věci se ministr vnitra dále zabýval posouzením závěru Ministerstva vnitra, dle něhož žadatel nesplnil zákonnou podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 14 odst. 4 zákona o státním občanství české republiky, když neprokázal znalost českého jazyka v rozsahu požadovaném vyhláškou č. 433/2013 Sb.

Jak již výše zmíněno, žadatel doložil pouze Osvědčení o základní znalosti jazyka českého vydané Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky hlavního města Prahy, přičemž ve smyslu § 13 vyhlášky č. 433/2013 Sb. nelze složenou jazykovou zkoušku považovat za rovnocennou s jazykovou zkouškou vykonanou podle citované vyhlášky. Ze spisové dokumentace i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žadatel byl již v řízení na prvním stupni usnesením Ministerstva vnitra ze 16. 11. 2016 náležitě vyrozuměn o tom, že jím předložený doklad neprokazuje splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky. Je tudíž třeba odmítnout jako zcela neopodstatněnou jeho rozkladovou námitku, dle níž nevěděl, že jeho zkouška pro prokázání splnění této zákonné podmínky nevyhovuje. V této souvislosti žadatel v rozkladu též uvedl, že je přihlášen na zkoušku z českého jazyka na Univerzitě Karlově, s tím, že tuto zkoušku doplní. Dle připojené kopie přihlášky ke zkoušce měl jazykovou zkoušku složit dne 17. 6. 2016. Vzhledem k tomu, že potřebné osvědčení o úspěšně vykonané zkoušce vydané Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v souladu s vyhláškou č. 433/2013 Sb. v rámci rozkladového řízení žadatel nedoložil, nelze dle závěru ministra vnitra než konstatovat, že znalost českého jazyka ve smyslu § 14 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky neprokázal. Nesplnění uvedené zákonné podmínky je tak právně rozhodnou skutečností pro neudělení státního občanství České republiky žadateli.

Pro úplnost ministr vnitra poznamenává, že splnění podmínky podle § 14 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky může být prominuto z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žadatel o prominutí splnění předmětné podmínky ani nepožádal, a naopak proklamoval dodatečné vykonání požadované jazykové zkoušky prokazující znalost českého jazyka ve smyslu citovaného ustanovení. V tomto kontextu ministr vnitra dále uvádí, že pokud jde o důvody hodné zvláštního zřetele k možnému prominutí předmětné zákonné podmínky, měl zákonodárce na mysli, jak lze dovodit z důvodové zprávy k zákonu o státním občanství České republiky, zejména zdravotní postižení žadatelů, ať již tělesné nebo mentální, jež by jim bránilo v osvojení českého jazyka na požadované úrovni. Takovéto důvody zjevně nelze u žadatele v posuzovaném případě předpokládat.

Pokud jde o nezletilého žadatele zahrnutého do žádosti o udělení státního občanství České republiky, ministr vnitra se plně ztotožňuje se závěry prvostupňového správního orgánu, které se opírají o obecně uznávanou zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí (srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j.: 4 As 142/2013-29). Vzhledem k tomu, že nezletilý syn žadatele je s ohledem na svůj

věk zcela závislý na svém otci, a dosud není schopen se samostatně do české společnosti integrovat, Ministerstvo vnitra při respektování zásady jednotného státního občanství rodičů a jejich nezletilých dětí rozhodlo nezletilému žadateli nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky neprominout a žádosti o udělení českého státního občanství nevyhovět i ve vztahu k němu.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

